

Нѣма съмнѣние, че скърбитѣ не се распрѣдѣлятъ съразмѣрно съ погрѣшкитѣ, и това е една отъ най главнитѣ причини за които философията и религията обѣщаватъ на чловѣкътъ бесмъртенъ животъ. Но скърбѣта всякогашъ си има повече или помалко своето назначение; и ако не е едно наказание, тя е едно прѣдизвѣстяване, Всякъй има нужда отъ уроци, всякой има нужда отъ заплашвания.

Но ще ми кажете: гдѣ е спокойствието което ни обѣщавахте въ началото, гдѣ е радостта която се придобива само чрѣзъ семейството, която всички търсятъ въ семейството, и вмѣсто радостъ и спокойствие срѣщаме само безисходни спѣнки и раздирающи скърби? Спокойствието което семейството дава на онѣзи които знайтъ да се наслаждаватъ отъ него, е чловѣческо спокойствие, т. е единъ отдохъ; то е едно смущавано, прѣкъсвано, всякогашъ застрашавано спокойствие. Животътъ не може да ни даде друго спокойствие. Но слѣдъ прѣходното и сладостното спокойствие което е слѣдствие на първото растваряние на всичкитѣ живи сили на естеството ни, дохожда друго спокойствие по малко засмѣно, наистина, но което не е безъ цѣна: то е спокойствието което иде чрѣзъ взаимното ни търпение, самоотвержение, мъжество и надѣжда.

Свършвамъ тѣзи глава, като Ви описахъ животътъ на семейството безъ да прѣувеличѣх или скриѣхъ нищо. Расказахъ Ви за семейнитѣ добрини, опасности и испитни; и, при усмихнитѣ и съблазнителни гледки, не се оплашихъ да Ви прѣдставѣхъ и мрачнитѣ и страшни зрѣлища. Така трѣбва да се описватъ